

gia, feia néixer entre companys, a fi de suavitzar-les, d'esborrar-les o de prevenir-les.

Amb aquest fi s'interessà dels companys que portessin llurs diferències i querelles a la Junta Comarcal.

Menudejaren, durant l'extingida vida de la Secció, les reunions per tal de rebre a companys enemistats i el fruit d'aquesta actuació fou, quasi sempre, conseguir la franca deposició d'actituds que sovint semblaven irreductibles; obtenir encaixaments entre metges que haurien restat per sempre més distanciat; en alguns casos, evitar que l'afer trascendís als Tribunals de Justícia i fins en un conseguir que hom retirés una acció judicial ja plantejada.

La tasca aquesta ha estat sovint amarga per aquells companys de Junta que hi han intervingut. En més d'una ocasió han vist alguns d'ells a punt de naufragar preuades amistats, a l'haver de pronunciar-se per la raó i en contra de l'amic. En alguna altra ocasió, afortunadament única, s'han sentit amargats per apassionades respostes de companys que, dominats per l'egoisme i la supèrbia, han demostrat que són incaços de doblegar-se, el mateix davant la raó que davant l'ideal de la collectivitat, i que per ells no resaria res més que la garrotada.

El Sindicat, obra de germanor i de companyonia, obra d'amor i d'unió, no disposava de garrot ni volia disposar-ne.

* * *

Una altra de les qüestions en la que intervingué directament i enèrgica la Secció Comarcal de Barcelona, fou la trista qüestió del curanderisme i l'intrusisme.

Avui, que la bandera de la lluita contra tots aquests explotadors de la ignorància l'enarboren els Col·legis de Metges, no li cap dubte a ningú, i si així no sigués l'arxiu de la Secció ho aclariria, que aquesta lluita tingué son origen en la nostra actuació, no circumscrita exclusivament a Barcelona, sinó extesa i propagada per tota la terra catalana i feta arribar àdhuc fins als propis Ministeris a Madrid.

L'actual legislació espanyola permet conseguir poc en camins tan ben assaonats per l'analfabetisme, per la superstició i per la ignorància. Tots recordarem les declaracions d'impotència fetes pel digníssim i actiu Secretari del Col·legi, doctor

Parrizas, davant la darrera Junta General d'aquell organisme i les explicacions jurídiques donades sobre aquest punt pel nostre dilecte company doctor Peris. Consequirem que alguns companys, pocs per honra i prestigi de la classe, que servien de pantalla per afers inconfessables i emparaven amb llurs títols acadèmics algun famós curander, tornessin cap al bon camí de la dignitat professional i de la companyonia.

L'intentar procedir contra la vergonya de les conxorxes entre apotecaris i metges i perquè no semblés o no es pogués dir que la nostra actuació començava pels més humils, va portar-nos a iniciar-la contra els *Dispensaris gratuïts*, ja que ens oferia ocasió de tornar pels furs de la dignitat de la classe entrant-hi per la porta gran en lloc de fer-ho petjant les penombres de la rebotiga. Plantejada la qüestió de *Dispensaris* sota un caire econòmic, no vàrem tardar a descobrir que certes resistències dels companys en acceptar el camí de redempció econòmica a què hem aludit, no era estrany del tot a quiscunes diguem-ne manipulacions *específiques*; a que, per uns, eren un mitjà de propaganda, per altres, camp d'experimentació; sense mancar-hi, però, tampoc la nota de que en algun es convertissin els metges en emparadors d'immoralitats, ja que els Directores dels *Dispensaris*—agens per sort a la classe, i a la carrera—no tenien escrúpol en dirigir-se en nom de la caritat als combregants de la seva capelleta i també, i al·legant sempre el sant principi de la caritat, als metges en general, recabant-los mostres d'específics sense que després, a l'hora de rendir comptes en el Butlletí llur, fos desdors per la seva consciència consignar els preus dels específics distribuïts durant el mes...

El lema de la nostra bandera en aquest afer era:

Que en els Dispensaris no s'atengués més que els que provessin llur condició de pobres.

Que pels que no, es cobrés un preu mínim de visita.

Que s'exigís un decorós muntatge del Dispensari, tant en Distribució com en utilatge.

Que es reglamentés el funcionament i que el Cos Facultatiu fos l'únic que regulés les condicions d'entrada i treball elegint-se ell mateix el Director.

Que els metges cobressin, ja que, essent el factor principal, es trobaven col·locats en situació d'inferioritat davant del propietari del local, de